

че нѣщо тѣгли и чини ти са, че сѣщиятъ откличѣ иска да излѣзе изъ ржката ти. Бутахъ азъ това откличе насамъ-нататакъ, тласкахъ го съ пжреть и отгоре и отдолу, а моето откличе се си сѣди на камаелтъ и не хае. И сѣди си то до тогава, дорде го не откачишъ ти самъ. Чудеса и повече нищо! Когато видѣхъ тоя магнитъ, то заборавахъ и земята и сичко, ама дѣдо понь ми науми скоро и самъ защо сжмъ дошалъ при него. — „На, видишъ ли сега, каза той, какво може да направи тоя камакъ, а сичката наша земя или сичкото наше земно кѣдбо е такавъ сѣщо магнитъ и много по-добаръ магнитъ отъ тоя; тоя магнитъ тѣгли камъ себѣ си само едно мѣничко парченце желѣзо, а она, или земята, тѣгли камъ себѣ си и кѣщите, и човѣците, и звѣровете, и водата, и сичко, щото са намира на нея. Отъ това, казва, и водата са не излива отъ нея, и човѣкътъ отъ нея не пада, ако тие да би стоѣде и на най-долнѣото мѣсто на земята, бакто и това откличе не пада, ако то и да стои надолу съ главата. Ала и това е още се малко: когато човѣкъ поиска самъ да подскокне, то той не може много да подскокне, защото земята го тѣгли назадъ, и за това той пакъ са удря съ краката си о земята. Ние сѣкога казваме, че това става отъ туй, защото той е тѣжакъ или защото въ него има много тѣжелина. А *тѣжелината* са нарича *тѣжелина* или *тяжестъ* за това, че тебе та тѣгли, дърпа та или *тяне та* камъ себѣ си нѣкаква си сила“. Охъ, боже ти мой, чегато понь ми са свали отъ предъ очите, — така за една минута ми стана свѣ-